

ŠTA IMATE U FIOKAMA?

BRANIMIR Stojanović nas u današnjoj recenziji podseća koliko je važno da sa društvom podelimo svoje beleške o procesima koji su za društvo relevantni.

Više puta smo na ovim stranama naglašavali da ćemo nastaviti da insistiramo da se zahtevi i prijave oplačkanih izvade na svetlo dana iz tužilačkih i policijskih fioke, ali i da će taj pritisak imati smisla samo ako istovremeno tragamo za alternativom pljačkaškom sistemu. Jedan od načina da tragamo za alternativom jeste da se s vremena na vreme podsetimo šta smo to dodavala u dubini duše želeli onomad kad smo krenuli u borbu za svoja prava, ne znajući ni približno šta nas čeka. Neka vam naš javni poziv za tekstove na temu **POGLEDI NA DRUŠTVENE BORBE U SRBIJI U DOBA PRIVATIZACIJE** bude povod da malo zavirite u i svoje fioke. Javite se.

Drugovima i drugaricama iz Srboleka želimo puno uspeha na nastupajućoj skupštini poverilaca. Učitelj neznalica i njegovi komiteti

NASTAVAK DRUGE SEDNICE SKUPŠTINE POVERILACA „SRBOLEKA“

Na sednici Skupštine poverilaca „SRBOLEK“ AD – U STEČAJU održanoj 7. aprila ove godine, smenili smo nezakoniti Odbor poverilaca i izabrali novi, koji je konstituisan 12. juna, čime su se stekli uslovi za nastavak druge sednice Skupštine. Na osnovi člana 35. stav 7. i stav 9 i člana 37. tačke 3) i 4) Zakona o stečaju pozivamo poverioce „SRBOLEKA“ da prisustvuju nastavku druge sednice Skupštine poverilaca, koji će se održati u Beogradu 7. jula 2014. godine sa početkom u 13.00 časova u prostorijama „SRBOLEKA“ u Sarajevskoj 84. Za sednicu se predlaže sledeći

DNEVNI RED

1. Izbor verifikacione komisije, radi utvrđivanja kvoruma i procenta učešća potraživanja prisutnih poverilaca za potrebe glasanja;
2. Otvaranje sednice Skupštine poverilaca i donošenje odluke o imenovanju zapisničara i dva overivača zapisnika;
3. Usvajanje Zapisnika sa prve sednice Skupštine poverilaca;
4. Razmatranje godišnjih finansijskih izveštaja stečajnog upravnika „SRBOLEK“ AD – U STEČAJU o toku stečajnog postupka i stanju stečajne mase za 2012. i 2013. godinu;
5. Razmatranje izveštaja o radu odbora poverilaca „SRBOLEK“ AD – U STEČAJU za 2012. i 2013. godinu;
6. Razno.

U Beogradu 20. juna 2014. godine

Predsednik Skupštine poverilaca „SRBOLEK“ AD – U STEČAJU
Milorad Savić

za samoobrazovanje

Rilten

uciteljneznalica.org društvena pitanja

Imenovati TO ratom

Učitelj neznalica i njegovi komiteti objavljuju **JAVNI POZIV** za kratke tekstove

POGLEDI NA DRUŠTVENE BORBE U SRBIJI U DOBA PRIVATIZACIJE

UDRUŽENJE građana Učitelj neznalica i njegovi komiteti od 1. jula 2014. godine vas poziva da na stranicama našeg biltena koji izlazi svakog četvrtka u dnevnom listu Danas objavite svoj pogled na društvene borbe u Srbiji u doba privatizacije i višepartijske demokratije.

Višegodišnje iskustvo u podršci borbama radnički i veteranskih samooorganizovanih grupa i udruženja, pokazalo nam je da su društvene borbe u Srbiji u vremenu privatizacije i demokratizacije skoro potpuno neistražena oblast. Gotovo sve što se o njima moglo pročitati i čuti od 1989. godine do danas, dominantno je obeleženo nepoznavanjem osnovnih činjenica, aktera i njihovih odnosa, predrasudama i mistifikacijama. Retki su primeri kompleksnog pristupa ovim borbama, a još su ređe relevantna svedočenja o njima nalazila put do šire javnosti. Cilj ovog javnog poziva je da taj put proširi i olakša.

Vaš pogled na društvene borbe i iskustvo u njima, bez obzira na to koliko su dugo trajale, da li su bile uspešne ili ne, vezani su ne samo za vas nego i za čitavo društvo. Molimo vas da ih podelite sa nama i našim čitaocima. Iskustvo u pisanju i novinarstvu nisu potrebni.

Pošaljite nam sažetak svog teksta ne duži od 200 reči, u kom ćete ukratko izložiti o čemu hoćete da pišete, poštom ili lično na adresu:

Učitelj neznalica i njegovi komiteti
Resavska 21, stan broj 5
11000 Beograd
Telefon: 011 406-4051

Ili na e-mail info@uciteljneznalica.org

U roku od nedelju dana obavestićemo vas da li tema koju ste odabrali odgovara okviru javnog poziva.

Za tekstove koji budu objavljeni u biltenu predviđen je simboličan honorar.

Javni poziv je otvoren do kraja 2014. godine

Objašnjenje

U javnom prostoru u Srbiji široko je rasprostranjena laž da za protekle dve ipo decenije u našem društvu nije bilo značajnijeg otpora privatizaciji. Rasprostranjena je i na desnici (nacionalističkoj, liberalnoj, socijaldemokratskoj...), sklonoj da ove otpore umanjuje i diskvalifikuje, i na levljici, koja ih navodno priželjkuje. I zalista, ako pod „otporom privatizaciji“ zamišljamo mase koje se silvaju ulicama pod banerom NEĆEMO PRIVATIZACIJU, onda su „analitičari“ u pravu – takvog otpora definitivno nije bilo. Ovdje, međutim moramo dodati da se od prvih višestranačkih izbora pa do današnjeg dana niti jedna jedina politička partija (i ni jedan sindikat, ni jedna naučna ustanova, ni jedan medij...) u Srbiji nije zalagala za očuvanje društvene svojine i samoupravljanja, već su radnicima u najboljem slučaju u zamenu za stare institucije nudili mit o kontroli i transparentnosti upravljanja kroz akcionarstvo. Uprkos ovakvoj političkoj klimi, uprkos višepartijskoj demokratiji koja je zabranila diskusiju o ratovima (u kojima „nismo učestvovali“) i privatizaciji (koja „nema alternativu“), veliki broj radničkih grupa se tokom devedesetih godina, bilo kroz akcionarstvo, bilo kroz okrnjene samoupravne institucije, ipak jeste usprotivio „spontanom privatizaciji“, odnosno pljački koju su vršili režimski direktori. Upravo je ogorčenost radnika koji su se sa ratišta vratili u oplačkane fabrike ključno doprinela padu režima – Peti

oktobar se dobrim delom mora tumačiti kao pokret PROTIV privatizacije (JUL-ovih i SPS-ovih lopuža), ZA odgovornost u upravljanju društvenim resursima (čiju? pa, u početku behu „krizni štabovi“...). Mađutim, ponovo su se sve partije bez izuzetka, pa i najmarginalnije, saglasile da odgovornost treba prepustiti „strateškim partnerima“. Nakon toga, grupe koje su se upustile u borbu za prava koja im garantuje kapitalistički poredak, npr. mali akcionari protiv tajkuna koji njihove fabrike vode u stečaj, ili vlasnici stanova protiv izgradnje tržnog centra u svom dvorištu, ili ratni veterani protiv države koja izbegava da ih prizna i isplati im zaradene dnevnice, uzdmali su legitimitet tog i takvog kapitalističkog poretka i razgoltili njegove protivrečnosti mnogo dublje nego što bi to moglo bilo kakve „aktivističke“ deklaracije protiv privatizacije i nostalgije za dobom socijalizma. Zapravo, teško je zamisliti društvenu borbu u doba privatizacije koje nema šta da doprinese artikulaciji kritike privatizacije, ali i artikulaciji alternativne privatizaciji.

Cilj ovog javnog poziva je da takve artikulacije podstakne, jer ako ni ovog puta sami ne artikulišemo alternativu, to će umesto nas ponovo učiniti partije, sve bez izuzetka.

Otpori smanjenju i kršenju naših prava kroz privatizaciju najčešće se diskvalifikuju kao slabi, neodlučni i isprekidani, beznadežno ograničeni od situacije nametnutim uskim ciljevima borbi, i još užim vidlicima boraca – neuspeh pojedinačnih otpora da komuniciraju sa širom javnošću, pa čak i sa srodnim „interesnim grup(ic)ama“, isključivo se baca na same učesnike otpora, njihovu navodnu endemsku neukost, sebičnost, agorofobiju... Za protekle dve ipo decenije govoto da nije izgovorena ili napisana ni jedna jedina reč o ulogi koju su u atomizaciji društvenih borbi u doba privatizacije imali država, mediji – uključujući i privatne nezavisne medije, koji su podjednako kao i „javni servis“ cenzurisali komunikaciju društvenih borbi međusobno i sa javnošću; sindikati, veteranska i druga „reprezentativna“ udruženja čija su rukovodstva pregovarala „u ime i za račun svojih članova“ da bi održali svoju političku moć.

Cilj ovog javnog poziva je da podstakne solidarnost i da osvetli „nevidljive“ mehanizme koji je sprečavaju.

Od prvih „događanja naroda“ pa na ovamo, u Srbiji se pod društvenim borbama uglavnom podrazumevaju različita „okupljanja“, zborovi, skupštine, ulični protesti, štrajkovi, blokade saobraćajnica, okupacije javnih ili privatnih prostora, zaključno sa pregovorima koji će možda uslediti kao rezultat pritiska, a možda i neće. Ovakve manifestacije zapravo su samo mali deo društvenih borbi. Svaki štrajk, ili protest takođe se sastoji iz niza organizacionih, intelektualnih i materijalnih odgovornosti koje ne deluju ni malo romantično, ali su često čak i važnije od prisustva na barikadama. Da li oni koji preporučuju radničkoj klasi zašto ne izade na ulice da se bunu zbog svog teškog položaja znaju šta je sve potrebno uraditi da bi se omogućilo „spontano“ okupljanje?

Cilj ovog javnog poziva je da pokaže da se društvene borbe ne dešavaju same od sebe. Veliki broj, čak ogromna većina društvenih borbi zapravo nikada i ne stigne na ulice i trgove. Vode se po sudnicama, na kratkim ročištima i dugim pauzama između njih, u nepreglednim prepiskama i retkim susretima sa arogantnim autoritetima. Njihove cinične i preko svake potrebe, mere i logike zakomplikovane procedure oduzimaju vam moć artikulacije i komunikacije sa javnošću, otuđuju vas čak i od srodnih „interesnih grupa“, saradnika, prijatelja, porodice. Ako odustanete, odgovornost za neuspeh biće samo vaša. Ako istrajete, polako i sigurno označite vas kao dokonog pamičara, Don Kihota, pacijenta...

Cilj ovog javnog poziva je da pokaže da društvene borbe nisu privatni disidentski pohodi, i obrnuto. o

Recenzija – Ispovest: možda Slavko Nikić

Izdavač: Slavko Nikić, 2010. godina, Zrenjanin

Ispovest: možda, naziv knjige, samim naslovom otvara zanimljivo pitanje kako ga interpretirati, pošto sam naslov konceptualno dovodi u pitanje žanr ispovesti, žanr koji su uspešno praktikovali tek neki veliki autori u istoriji pisanja: Sveti Avgustin i J.J. Ruso. *Ispovest: možda* otvara pitanje kako je moguće razumeti ovu šifru, hieroglify, pošto *možda* permanentno dovodi u pitanje *ispovest* koja znači ništa drugo do: govorim istinu o sebi koji govori da govori istinu o sebi. Naslov gotovo da ponavlja čuveni sofizam *Ja lažem*, koji je zadavao muke logičarima gotovo dve hiljade godina, sve dok savremena lingvistika i psihoanaliza nisu otkrile da u ovom *Ja* u iskazu *Ja lažem* postoji konstitutivni rascep na subjekt iskaza i subjekt iskazivanja, odnosno da subjekt iskazivanja govori sa mesta *Ja te varam* gok govorim istinu da te lažem.

Čitava *Ispovest: možda* svodiva je na jednostavan narativ: Pred samu NATO intervenciju tajni agent državne bezbednosti Slavko Nikić/Caki, glavni lik ispovesti gubi kontakt sa centralom državne bezbednosti Prištine koja ga je dvadeset godina angažovala da se uvlači u mreže prodavaca heroina na Kosovu, koje Caki tako izigra i prevari da budu uhapšeni, ali tako da ne otkriju da ih je on doveo u situaciju da budu uhapšeni. Priroda njegovog posla je takva da samo mali broj ljudi zna uopšte da je agent tajne službe, za druge on je običan čovek. Problem nastaje onda kada Caki iz njemu nepoznatih razloga gubi posao i postaje agent bez zaduženja. Tada on pokušava da samog sebe angažuje kao dobrovoljca koji se odmetne od komande Uzičkog korpusa, koja mu na preporuku Ratka Mladića daje status slobodnog lovca na granici Kosova i Crme Gore i gde tokom NATO intervencije hvata u ilegalnim prelazima: dva slovenačka novinara, za koje Caki misli da su špijuni, dva albanska saradnika srpske državne bezbednosti, za koje on misli da su dvostruki agenti koji rade u korist UCK-a, i jednog vojnika dezertera. Na kraju knjige saznajemo pored mnoštva nebitnih digresija da se njegovom bojevanje završava kada dobije dojavu da načelnik službe bezbednosti Prištine šalje agente da ga uhapsu. On tada raspušta svoju dobrovoljačku jedinicu satsavljenu od momaka iz Zrenjanina čiji identitet ne otkriva.

MOŽDA je zapravo reč kojom Caki ironizira sve vreme svoj vlastiti status, status države koja ga je angažovala pa zaboravila, možda toga da li je živ ili mrtav, možda postaje apsolutno jedina sigurna stvar u njegovom životu. Čitava knjiga je zapravo pokušaj da Caki dokaže da je on on, odnosno stravično iskustvo da je pozicija tajnog agenta zapravo jedno vrlo savremeno iskustvo statusa savremenog subjekta, apsolutna nemogućnost da subjekt koincidira sa samim sobom da zadobije minimalni identitet koji bi mu dao neku bit na koju bi mogao da se osloni. Caki zapravo ne može, zbog prirode svog posla, da dokaže da je on on, pošto su agenti koji su ga angažovali nestali sa prvim ratnim danima, a to ne mogu da posvedoče ni oni koje je dovodio do hapšenja pošto zapravo oni nisu znali da je on agent koji ih je varao o tome šta je i ko je. Dakle, potpuno izgubljen, a to svedoče strane i strane teksta u kojima on besciljno luta

šumama bez jasne ideje ni ko je ni šta je ni gde ide. Ova situacija tumaranja bez ikakve mogućnosti da razume ko je i šta je, bez kontakta sa samim sobom u ovom rascepu koji pokušava da zakupi hiper rasizmom beskraino ponavljajući srbin, srbija, srpsko odnosno šiptar, šiptarčina, rađa ovu gotovo genijalnu hieroglify ispovest: možda, koja je jedno od imena savremenog subjekta.

Zanimljivo je da je čitava knjiga puna fotografija autora, odnosno pripovednog subjekta, što je reakcija na nemogućnost da samom sebi kaže ko je zapravo on koji nije ni postojao, zapravo nemoć da odluči sam ko je on sam i da li je uopšte ikada postojao, pošto ne postoji više ni jedan svedok koji bi svedočio ko je zapravo on sam. Da bi razrešio ovu vrtoglavicu brisanja i puntualnosti subjekta u njegovoj apsolutnoj nemogućnosti da bude jednak sebi, on predlaže da se njegov slučaj pravno reguliše tako što bi u pravu trebalo uvesti nov institut: zaštićenog obaveštajca. Međutim, problem je da je ovo vrtoglavo pojavljivanje i nestajanje subjekta naše trajno stanje koje ne može da reši pravo, pošto je subjekt zapravo bez ikakvog temelja i nikakav poznati zakon mu ne može dodeliti minimalnu bit na koju bi mogao da okači samog sebe, da sebi stane na ramena, odnosno da sebe izvuče iz blata vukući samog sebe za perčin. Jedina bit koju subjekt može sebi da priušti je odluka koja preseca jednu situaciju gde više nema ni jednog svedoka koji bi mogao da svedoči ko smo zapravo mi sami.

Branimir Stojanović o

NED National Endowment for Democracy
Supporting freedom around the world

FONDACIJA ZA OTVORNO DRUŠTVO - OPEN SOCIETY FOUNDATION

UČITELJ NEZNALICA I NJEGOVI KOMITETI

Imenovati TO ratom

UZORAK

CZKA

SRPSKI

SRPSKI

SRPSKI

SRPSKI

SRPSKI

Projekat finansira Evropska unija kroz Evropski instrument za demokratiju i ljudska prava. Sadržaj ovog štampanog materijala je isključivo odgovornost CZKDa i ni pod kojim okolnostima se ne može smatrati da odražava stav Evropske unije.

Izdavač:
Učitelj neznalica i njegovi komiteti
Imenovati TO ratom
Urednik:
Ivan Zlatić
Dizajn i prelom:
Matija Medenica